

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

Potem, ko sem v preteklih mesecih imel veselo priložnost, da se srečam z mnogimi izmed vas, vam sedaj pišem z mislijo na temo naslednje škofovske sinode, ki bo v Rimu čez eno leto: "Mladi, vera in razločevanje poklicanosti". Kot veste, je bilo apostolsko delo z mladimi zelo navzoče na nedavnem generalnem kongresu.¹ Brez da bi se spuščal v podrobnosti, bi vas želel s temi vrsticami spodbuditi preprosto k premišljevanju o tem, kako lahko okrepimo ta prednostni vidik našega krščanskega poklica.

»Kaj iščeta?« reče Gospod Janezu in Andreju, ko se mu prvokrat približata (*Jn* 1,38). Mladost je čas iskanja; obdobje, ko v ospredje stopi vprašanje "Kaj hočem biti?", kar za kristjana pomeni tudi: "K čemu sem *poklican*?" To je vprašanje o poklicanosti, o tem, kako odgovoriti na božjo ljubezen. »In ti, draga mladenka, dragi mladenič,« je zapisal papež Frančišek pred dvema letoma, »si kdaj v sebi začutil tisti pogled neskončne ljubezni Boga, ki se kljub vsem tvojim grehom, omejitvam in porazom, še naprej zanaša nate in z upanjem gleda na tvoje življenje? Se zavedaš svoje vrednosti pred Bogom, ki ti je iz ljubezni dal vse?«²

Danes je veliko ovir, včasih tudi precej kompleksnih, ki otežkočajo to osebno srečanje z božjo ljubeznijo; so pa tudi znaki upanja. »Ni res,« je dejal Benedikt XVI., »da mladina misli predvsem na potrošništvo in užitek. Ni res, da je materialistična in egoistična. Resnica je ravno nasprotna: mladi si želijo velikih stvari.«³ Ta trditev odraža življenjsko stvarnost mnogih mladih, ki hrepenijo po tem, da bi izboljšali svet, četudi se zdi, da trči ob brezbržnost številnih drugih, ki so videti "ostareli" zaradi nenehnega bombardiranja s potrošništvom, razvedrilom, neposrednostjo in plehkostjo. Lahko je tarnati nad takšnim stanjem; bolj zahtevno pa je, če si prizadevamo biti na ravni tistih želja po velikih stvareh, ki jih, včasih pod krinko navidezne nebržnosti, hranijo v svojem srcu. Smo jih sposobni zagreti za lepoto vere, za življenje v razdajanju drugim? Vsakega izmed svojih mlajših sinov in hčera sprašujem: Ali znaš na svoje prijatelje prenesti gorečnost za tega Boga, ki je Lepota, Dobrota, Resnica, edini, ki zmore potešiti hrepenenje po sreči v njihovih srcih? In tiste, ki nismo tako mladi po letih, si pa prizadevamo ohranjati mladostnost srca: Si prizadevamo razumeti njihove težave, njihova hrepenenja? Ali ob njih poskušamo biti mladi mi sami?

Svetemu Jožefmariju je bilo všeč, kako na Portugalskem rečejo mladim: *os novos*. Ob neki priložnosti je povedal: »Bodite vsi zelo mladi. Obnovite se! (...) Obnoviti se pomeni postati zopet mlad, postati spet nov, imeti novo zmožnost izročitve.«⁴ Da bi mnoge duše spodbudili k velikodušnim sanjam o izročitvi Bogu in drugim, je potrebno, da se vsi kristjani trudimo biti pristni pričevalci življenja, ki si iskreno prizadeva za poistovetenje z Jezusom Kristusom. Kljub našim omejitvam smo z božjo milostjo lahko sejanci miru in veselja tam — pa naj bo to skrit kotiček ali križišče kultur —, kjer Gospod hoče, da živimo. Skušajmo ohranjati in okrepiti "mladost", ki nam jo daje Bog.⁵ Naše vedro pričevanje o tej mladostnosti duha v drugih vselej, prej ali kasneje, pusti sled, ki se izkaže kot pomoč v njihovem življenju.

¹ Pastirsko pismo, 14. 2. 2017, 17, 24-28, 31.

² Frančišek, Sporočilo za pripravo na Svetovni dan mladih v Krakovu, 15. 8. 2015.

³ Benedikt XVI., Govor, 25. 4. 2005.

⁴ Sv. Jožefmarija, zapiski z družinskega srečanja, 19. 3. 1964.

⁵ Prim. Sv. Jožefmarija, *Brazda*, št. 79.

Sveti Jožefmarija je pravil — in ta misel velja za vse, ki imajo na tak ali drugačen način vpliv na vzgojo mladih —, da so starši odgovorni za devetdeset odstotkov poklica svojih otrok. Z mislijo na vse, še zlasti pa na sodelavce in na supernumerarije — ko vas obenem spodbujam k razmisleku, ali lahko z ustvarjalnostjo in velikodušnostjo okrepite svojo vključenost v izobraževalne iniciative za mladino (šole, klube itd.) — vam predlagam, da najprej usmerite pogled v svoj lastni dom. Pomislite, ali so vaši otroci lahko srečni, da pripadajo svoji družini, ker imajo starše, ki jih poslušajo in jih jemljejo resno, ki jih imajo radi takšne, kakršni so; ki si upajo skupaj z njimi zastavljati ista vprašanja kot oni; ki jim pomagajo v drobnih rečeh vsakdana zaznati vrednost teh stvari, truda, ki je potreben za vzdrževanje domačega ognjišča; ki znajo biti do njih zahtevni, ki se ne bojijo tega, da bi jih postavili v stik s trpljenjem in krhkostjo, ki sta tako navzoča v življenju mnogih ljudi, morda začeni z lastno družino; ki jim s svojo pobožnostjo pomagajo, da se *dotaknejo* Boga, da bi bili »duše molitve«. Skratka, pomagajte jim k rasti v osebe zdravega in močnega srca, da bi mogli slišati Boga, ki vsakemu posebej, tako kot Janezu in Andreju pravi: »Pridita in bosta videla« (*Jn 1,39*).

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja
vaš oče,

Rim, 24. september 2017.